

GAZETA TRANSILVANIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.
Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 3.

STEAG RIDICAT LA
1838

GHLBARIȚIU ȘI SFINȚIT DE LUPTELE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATAȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU MUREȘENII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BRASOV.

B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 300 Autorități și Societăți lei 600
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 54 Inreg. Trib. Brașov S. II No. G. II. 71/942

16 Iulie 1942

Anul 105

O acțiune fârzie

de V. Branisce

Zilele trecute mi-au căzut ochii asupra unui Apel. O comisiune, alcătuită pentru întocmirea istoricului oficial al războiului din 1877—1878, cerea date asupra serviciului îndeplinit în acel războiu de către garda națională, denumită și garda cetățenească și garda civică. Urmașii foștilor gardiști din timpul războiului pentru independență erau rugați să pună la dispoziția comisiei întreg materialul documentar, păstrat în arhive familiare.

Fără îndoială că această chemare nu va rămâne fără răspuns. Mâni pioase vor scotoi în sertare de mult închise, vor scutura colbul de pe îngălbenite file și vor da la lumina zilei fapte și atitudini necunoscute astăzi. Dar sigur că materialul adunat va fi de re-duse proporții.

Prea sunt puține familiile noastre, care mai păstrează după atâtea decenii mărturiile ale unor trecute vremuri. Și astfel, cu toată străduința bineintenționată a mai sus amintitei comisii, cu mult greu se va putea reconstitui participarea generoasă a sufletului românesc în lupta sa de eliberare națională.

În viața sufletească a României moderne, poate cea mai dureroasă lacună este nesocotirea experiențelor trecutului. Într-o epocă scurtă am avut parte de prea multe începuturi. Fiecare credea că lumea începe cu el și își întemeia faptele și actele pe această credință.

Astfel au luat ființă atâtea așezăminte lipsite de rădăcini organice, care la cel dintâiu suflu de vânt s'au năruit pentru totdeauna.

Și, har Domnului, vânturi au bătut destule! În loc de o evoluție încetă dar sigură, viața noastră de stat a avut parte de salturi neîncetate, a fost expusă unor continue experimentări. În setea aceasta de a crea ceva nou, s'a nesocotit trecutul, s'a rupt legătura sănătoasă cu omenia tradițională.

Ingratitudinea a înflorit în suflete ca o floare de preț, cultivată în seră.

Am văzut plăci comemorative, coborâte de pe frontispiciul unor instituții, plăci pe care aceleași persoane le înfipseră cu fast, am văzut poezii omagiale îndepărtate de autor din filele cărții, am văzut risipă de uniforme în toată gama spectrului solar.

În bolnăvicioasa sete de a se acomoda prezentului, s'a cultivat doar disprețul pentru trecute realizări.

Așa se explică faptul că abia după atât amar de vreme se caută materialul documentar pentru întocmirea unui istoric oficial al războiului pentru nea-tărare.

Logică și sofistică

de Ion Berciu

De când e lumea lume și omul om, a existat întotdeauna un simț al măsurii, un simț al echilibrului judecării și sentimentului.

Înainte chiar de a se ajunge la definirea, încadrarea și amănunțita analiză a judecării noastre, spontan și natural legată de structura intelectuală și morală a omului, a trăit instinctiv logica: „știința care stabilește regulile formale pentru argumentare”, arta, prin urmare, de a examina datele primite din experiența noastră sau a altora și a deduce adevărul.

Dar vieța ar fi fără nicio noimă dacă n'ar fi o permanentă luptă între bine și rău, între adevăr și minciună, între logică și sofistică.

Odată cu logica s'a născut, ca o completare naturală și sofistică, arta de a face să triumfe minciuna.

Fiecare dintre ele are câte o armă, câte o formă de manifestare în aparență asemănătoare, în fond, profund deosebite: logica are silogismul, calapod perfect al unei minți sănătoase, care din fapte universale valabile trage concluziuni normale și scrutează cazul special dat spre judecare, cu o sagacitate desăvârșită; sofistică are sofismul, hibrid al unei minți turburate sau pervertite voit, cu scop ascuns și cu intenții rele.

„Orice eroare în argumentare — spune Titu Maiorescu în Logica sa — fie provenită din premise false în urma unei rele observări sau în urma admiterii nejustificate a unei evidențe, fie provenită dintr'o violare a regulilor silogismului, fie provenită dintr'o confuzie în privința concluziunii, se poate numi sofism. De regulă însă sofism se numește o eroare intenționată, adică o argumentare, despre care sofistul știe că este greșită și pe care el însuși ar putea-o nimici, dar pe care o întrebuințează pentru a produce în mintea altora o anume convingere folosită pentru el”.

E pasionată lupta între filosofi și nu-i lipsită de farmec încrucișarea de spade dintre elita umanității, atunci când se păstrează simțul măsurii și iubirea de adevăr.

Fiecare boală are însă leacul ei, iar șiretul, de cele mai multe ori și interesat, cade singur în cursă.

O vorbă ca o mie:

„Cu minciuna poți prânzi, dar nu mai poți cina!”

CITII

Gazeta Transilvaniei

Statele Unite ale Europei

de A. A. Mureșianu

Năzuințele spre unitate ale formațiunilor de stat ale societății omenesti n'au fost și nu sunt o apariție întâmplătoare, ci rezultatul unei legi organice a naturii. Ea este un rezultat firesc al răspândirii civilizației și a cointeresării spirituale și economice progresive a omenirii.

Primele năzuinți spre unitate ale Europei au fost rezultatul expansiunii primelor ei mari civilizații. Și ele s'au manifestat pe teren politic prin acțiunile lui Alexandru Macedon și Iuliu Cezar. Marele imperiu roman, în faza supremă a expansiunii sale, a format prima etapă a unității continentului nostru și totodată temelia unității spirituale a bisericii creștine care ajunge a cuprinde, în evul de mijloc aproape întreaga sa suprafață.

Întreg evul de mijloc ne înfățișează lupta dintre universalismul culturii creștine și particularismul național al diferitelor grupuri de popoare, în fața căruia se năruie și creațiunea politică a lui Carol cel Mare, civilizatorul Nordului european și distrugătorul imperiului avar.

Năvălirea popoarelor asiatice a constituit însă, fără îndoială, una din piedecile cele mai mari în calea mersului spre unitate al Europei și a fost cauza de căpetenie a neputinței realizării ei până astăzi. N'au fost Rusia semi-asiatică și Turcia turano-mongolică țările, pe care regele Franței Henric IV, acest Mihai Viteazul al latinității apusene, a fost nevoit să le elimineze din mărșul său proiect de uniune federală a statelor europene? N'a fost tot Rusia ultima și cea mai mare piedecă continentală a proiectelor de unificare politică ale lui Napoleon I?

S'a afirmat că solidaritatea europeană ar fi ajuns punctul ei culminant în a doua jumătate a veacului al 18-lea, când conducătorii destinelor celor trei

— Continuare în pag. 3 —

FOILETONUL
GAZETEI TRANSILVANIEI

Vânt de vară

Aud cum trece vântu 'n limuzină
Ușoară ca un fulg, pe sub perete;
În calea lui, vărățice boschete
În mătăsoase haine verzi se 'nclină.

În chip suav de 'nămorate fete
S'așteaptă toate florile să vină;
Când pleacă el, plutesc peste grădină
Înmiresmate visuri și regrete.

Și ca să-l prindă 'n cursă pe hoinar,
Au împletit din lanțuri vegetale
Lianele albastru stăvilor

Să i-l asvârle vântului în cale,
Văzând apoi că truda le 'nzadar
În urma lui aruncă cu petale.

Ecat. Pitiș.

Timoteiu Cipariu, gazetar

de Șt. Manciulea

— Urmare —

Asta încă e un rău nespuse de mare. Ce vine de acolo? Nimic mai puțin decât că între Unguri și Sași, se alege de vei afla vreun Român în ceva deregătorie mai de jos, căci de cele mai înalte, mai că nici e vorbă. Caută în toată cântălăria dela Viena, în tot Guberniul dela Cluj, în toată tabla dela Oșorheiu, în toate varmeghiile, scaunele, magistraturile dela cetăți etc. și numără câți consilieri, asesori, fișpani, senatori etc. vei afla de român? Astăzi nici unul. Și la aste toate, politica e de vină, și că Românul nici n'a avut politică, nici nu știe de ce treabă-i politica, pentru că n'a avut simț național nici învățători politiciști.

Să vedem de foi sau de gazetă. În Ardeal până la 1837, n'a fost nici măcar o foie românească, de atunci avem două, una în Brașov cu slove, alta în Blaj cu litere. Bine că pot să se afle într-o amândouă multe bune pentru popor, dar nu-s în limba lui. Și de ce? O, fără îndoială, atâtea sunt de multe, cât aceste două foi nu pot ajunge la toate. Învățați și bine crescuți avem adevărat foarte mulți, ci dacă creșterea nu le-a fost pe temeiul românimeii ce e de mirat că nu se află toți de o putere, nici măcar în limbă și modul scrierii. Deaci mai întâi era de lipsă a aduce la împreună înțelegere capetele mai bine crescute, înainte de a se întoarce către popor. Și pentru ce? Pentru că așa, cu mai mulți, cu

INSTANȚEE

Trădătorul

De câteva zile, țiganul Florea din Pociovești sta îngropat în lutul umed al tranșeului împlinindu-și datoria față de țară. De când se așezară voinicii acolo, nu le făcu vizită nicio ghiulea, un pocnet de armă nu răsuna, văzduhul, cât îl vedeai cu ochii și toată întinderea din jur părea împietrită, deși, abia la câțiva metri departe de ei sta rusul, tot așa liniștit, moros, în bărlugurile de pământ. Când și când scoteau capetele și se priveau cu dușmănie, dar nu trăgea niciunul. Pentru Florea timpul se scurgea amar de tot. Cum ar mai fi lucrat el acum ceva. Se gândea la nicovala lui de-acasă, la nevastă și la purdei. Bărem un picuț de tăbac să fi avut să-și bage 'n pipă, ori o țigară — hei! dulce-ar mai fi fost.

De-o vreme 'ncoace, pe-un rus de dincolo îl apucase dragoste de Florea și-i surâdea cu multă tandrețe. Țiganul, om bun, zâmbea și el. Odată, pe când acesta mușca lacom dintr'un codru de pâne, rusul îi făcu semn cu mâna cerând să-i dea și lui. Era flămând, săracul. Florea simți un fel de leșin la inimă, de oarece muscalul îi arătase că-i dă în schimb o țigară. Afurisita asta de buruiănă cât și-a dorit-o bietul om. Și acum iat-o la câțiva pași numai. Putea s'o culeagă, Ce era 'n asta? El nu făcea țării niciun rău pentru că primea o țigară și 'n schimb dădea unui flămând o bucățică de pâne. Așteptă cu nerăbdare până se așternură umbrele nopții de-asupra adăposturilor de lut și se furișă dincolo.

Din clipa aceea schimbul se făcu regulat și Florea pitulă în fundul tranșeului sorbi în fiecare noapte, cu'n nedescris deliciu, fumul vrăjit al țigaretii. Dar vorba ceea: ulciorul se duce la apă până se sparge. Intr'o noapte țiganul fu surprins de sentinela pe când își făcea excursia la dușman și denunțat superiorilor.

Pe câmpul de luptă o vieață de om nu prețuște mult. Nicio țigaretă. Florea din Pociovești fu condamnat la moarte pentru trădare. A fost legat de-un arbore și împușcat de înșiși camarazii lui. Și i-a rămas nevasta și copiii, i-a rămas pustie nicovala. Și-a slobozit capul însângerat pe piept, dar n'a putut pricepe nicidecum pentru ce-l împușcă pe el, că el nu făcuse niciun rău țării, a primit doar o țigară și-a dat unui flămând o bucățică de pâne.

Ecat. Pitiș

CRONICA LITERARA

de Aurel Marin

CONST. VIRGIL GHEORGHIU: *Am luptat în Crimeia*. Reportaj de războiu. Cu un portret al autorului de Lucia Demetriade Bălăcescu. Ed. „Naționala Gh. Mecu”. București.

Am citit reportajul de războiu al domnului Const.-Virgil Gheorghiu, în țară, amânând zi de zi să scriem despre el, fără să ne treacă vreodată prin gând că vom urmări, acum peripețiile descrise, în chiar locurile unde ele s'au întâmplat.

Fericit cronicar literar!

Et in Arcadia ego...

Toate colțurile de lume, aici prezentate, le-am cercetat și noi. În timp ce însă poetul suav al *Caligrafiei pe zăpadă* a cunoscut Crimeea toamna, într'o atmosferă sumbră, apăsătoare, noi o găsim în această generoasă primăvară a lui 42, înflorită ca un tărâm de basm.

Dar să nu ne pierdem în digresiuni înainte de a ne ocupa de lupta d-lui Const.-Virgil Gheorghiu.

E vorba de un simplu reportaj de războiu, întrucât imaginile sunt cinematografice, caleidoscopice; descrierea sumară, plastică, fără artificii formale. De un lung poem, prin atâtea calități ale lirismului pur, ale cadențelor melodice, ale emoțiilor subtil filtrate.

Am luptat în Crimeia nu e chiar o carte de războiu. Mai bine zis, e o carte a unui războiu văzut ceva mai de departe. Câmpul de luptă se prezintă cu totul altfel. El nu dă emoții dulci ci îngrozește, înfioară. Autorul n'a văzut măcar sfârșitul unei lupte adevărate.

Fragmente de luptă, mici episoade de viață militară în marș sau în repaos, gânduri și dorinți limpede exprimate și mai ales, cu multă poezie, o intuiție clară a morții eroice, iată ce oferă reportajul poetului nostru.

Are dreptate domnia-sa. Ordinele vin, deobiceiu, noaptea. Ba, de multe ori nici noaptea, ci către ziua când e somnul mai dulce.

Să-l învinovățim pe autor că trece în fugă peste peisaje, în însăilări fugare?

Din țară, i-am fi aplicat osânda cea mai grea. Acum îi acordăm circumstanțe atenuante. Ce se poate spune despre steпа Nogai sau aceea a ținutului tătaresc al Crimeii? Șesuri nestârșite, cu vegetație săracă, unde ore întregi nu se zarește o casă, un arbore, un om.

La începutul cărții cronicarul își amintește de tovarășii de drum din plotonul de propagandă al M. C. G., pe care-i uită însă repede, furat de întâmplări.

În câteva trăsături, tabloul e bine definit chiar dacă nu în toate liniile lui:

„Urcăm printre pereții stâncoși, ca printr'un gang întunecos. Ceața a prins a se lăsa din nou. Îi simțim umezeala și obraji ne sunt îmbujorați de răcoare. Aerul pădurii ne umple piepturile: îl simțim tare, așa cum e țuica!

În dreapta se ridică peretele cenușiu al muntelui. În stânga se înalță alt piept de munte, acoperit de o pădure cu copacii înegriți de toamnă și de ploaie“.

Ne găsim în plină regiune tătarască; ceea ce îl face pe d-l Const.-Virgil Gheorghiu să amintească urgiile suferite de Români din partea păgânilor din Crâm.

Tătarii de azi nu mai au nimic războinic. Pașnici, ei sunt mulțumiți c'au scăpat de comunism și se plimbă, bărbați și femei, nestingheriți, printre soldații noștri.

Un capitol e intitulat: *S'a găsit un cal de călărie pentru cronicarul bătațiilor re vor urma...*

Cititorul nu știe ce bucurie imensă se ascunde în acest rând de cronică! Să-și închipuiască pe autor, firav ca un puț de mesteacăn și ca el feciorelnic, luând în piept drumurile fără de capăt ale Crâmului!

Documentul nu e totdeauna autentic. Poetul a mai și auzit, nu numai a văzut. Să luăm un citat verificându-l la fața locului.

„În linie dreaptă, dela Carasambusar și până la Marea Neagră, sunt aproximativ cincizeci de kilometri.“

Carasambusar nu există. Orașelul tătarăsc se numește Karasubasar.

Dela Karasubasar și până la mare sunt aproximativ treizeci de kilometri. Ce importanță au însă aceste amănunte?

Altundeva ni se arată că la Tătarii aceștia „nu întâlnim niciun pom fructifer: un măr, un nuc, un zarzăr, nimic“.

Poate nu i-a observat fiind iarnă. Acum, în primăvară, Crimeea Tătarilor e magnifică. Livezile cu pomi fructiferi, viile, se țin lanț. Intre Sudak și Kutlak se întind culturi detrandafirii.

„Neam de țigani“ pomeneste d-l Const.-Virgil Gheorghiu, de Tătari. Nu-i adevărat. Numai culoarea lor e întunecată și aceasta, la toți. Curățenia gospodăriei, castitatea femeilor, nu permit o asemenea aserțiune. E drept că uneori se revine asupra acestei afirmații, cu unele rectificări de detaliu.

Pentru câtă poezie conține, *Am luptat în Crimeia* e o carte fermecătoare, a unui scriitor cu un ascuțit spirit de observație și cu o inimă care bate la unison cu aspirațiile noastre legitime.

Plecăm din Karasubasar, pentru o ultimă verificare și trecem pe sub nestârșite alei de salcâmi înfloriți, pe lângă supli chiparoși și ne îndreptăm spre țărmul mării în care munții coboară abrupt, înmuindu-și stâncile întunecate în apa lipsită de valuri a calmelor golfuri.

Nu, nu sunt chiar cincizeci de kilometri până la mare!

**Citiți cel mai vechiu ziar
Gazeta Transilvaniei!**

PREDICI ÎN PUSTIU

Nil admirari

E bine să ne reamintim în vremurile grele prin care trecem de acest cuvânt al lui *Horatiu*, căci cuvântul cuprinde toată definițiunea fericirii după concepțiunea filosofiei stoice.

Se știe, că doctrina filosofică numită stoicism își are ca părinte al ei pe filosoful grec Zenon din sec. al IV-lea înainte de Hristos. Esența învățăturii lui este: Nu te supui decât rațiunii și trebuie să devii cu totul indiferent față de orice circumstanțe exterioare, ca sănătate sau boală, noroc sau nenoroc, durere sau bunăstare.

Când celebrul poet al strămoșilor noștri latini *Horatiu*, amicul intim al împăratului August și protejatul lui Mecenas, scria prin anul 15 I. H. cuvântul „*Nil admirari*“, nu știa, de sigur, că a spus ceva ce seamănă cu cuvântul Mântuitorului divin: *Stâncile și pământul vor putea dispărea, dar cuvântul meu rămâne*“.

Cum am traduce noi acest cuvânt: *Nil admirari*? Să nu te miri de nimic, să fii indiferent la orice lovitură bună sau rea a sorții.

Păstrează-ți sângele rece, am zice noi, în orice moment al vieții. Nici bucuriile prea mari, nici nenorocirile prea mari să nu te scoată din liniștea și programul tău.

E foarte periculos și dăunător sănătății tale trupești și sufletești să trăiești tot în extreme. Sau prea posomorit și supărat și disperat sau prea bine dispus, sărind și sburdând de voie bună. Stăpânește-te și la rău și la bine, păstrează-ți echilibrul, nu dispera, nu vocifera, nu striga ori-cât de mare ar fi norocul sau nenorocul ce dă peste tine.

Tu păstrează-ți calmul, dă dovadă în orice împrejurare de viață, că ești stăpânul vorbelor și gândurilor tale, ești suveranul indiscutabil al gesturilor și faptelor tale.

Nu fi niciodată ca copacul tinăr ce se îndoiește până la pericolul de a se rupe când e furtuna puternică, ci fii ca ștejarul ce abia se clingește sau ca stâncă ce pare că nu simte de loc furtuna. O mașină bună are amortizoare, adică mici aparate de ulei adaptate la roți ca să facă mersul lin și să nu simtă șanțurile, săriturile și asperitățile drumului.

Pune-ți și tu de cu vreme astfel de amortizoare la roțile sufletului tău. Nu-l lăsa ca toate furtunile nenumărate ale vieții să-l tot sufle încoace și în colo ca pe un fulg. Gândește-te câte nenorociri au fost provocate în viața asta nu atâta din cauza primei nenorociri ci din cauză că pierzându-ți câmpul a venit ușor a 2-a sau a 3-a nenorocire și mai mare decât prima. De aceea a zis Românul că o nenorocire nu vine niciodată singură.

Tu repetă mereu în gând cuvântul armonios al poetului strămoșilor noștri: *Nil admirari*. Dr. M. Suciu-Sibianu

un cuget și cu o inimă să ne nevoim spre luminarea și înțelepțirea dulcei noastre națiuni române, ca să cunoască ce e adevăratul folos al Românilor.

Iacă dar cu acest număr începem, ajutându-ne Dumnezeu, o foită pentru popor și în limba poporului. Noi nu vom scrie întransa decât ce vom cunoaște mai presus de toate de trebuință pentru dânsul. Intrebările ce nici nu-l ating, nici le-ar înțelege, le vom lăsa deoparte. Noi ne vom nevoi mai ales a-i face cunoscute acele cunoștințe, fără de cari un popor nu mai poate avea viață și fără de care Românul până astăzi n'a fost mare. El trebuie să reinvie, să se deștepte din somnul letargic și să se reînnoiască.

Problemele mari care frământau neamul întreg prin anii 1847—48, sunt înfățișate în „*Invățătorul Poporului*“, în

o formă ușoară și pe înțelesul lumii dela sate. În articolul intitulat „*Viața națiunii române*“, citim între altele: „*Frați Români! Acum e timpul publicității, timpul în care nu mai e păcat a spune adevărul înaintea lumii, deci păcat ar fi a tăcea mai mult, și a nu ne înfrăți cu ideile cele sănătoase ale dreptății și adevărului. Noi până acum am dormit adânc, națiunile din Europa însă, și cu dânsule frații Unguri, așa au strigat de tare, cât ne deșeptară pe toți din adâncul somn. Să nu ne înșelăm însă, ca cum noi am fi deștepți deplin în toată căutarea. Să ne cercetăm fără nici o părtinire, oare trăim noi ca națiune? Mulți poate vor râde de această întrebare, să ne contenim însă puțin de râs, și să luăm lucrul mai cu răceală, că până nu ne cunoaștem cum se cade, din toate părțile, nu ne putem prețui și iubi pre noi înșine cum se*

cuvine, nici nu ne putem îndrepta scâderile în cari ne aflăm“.

Evenimentele din 1848 49 l-au împiedecat pe T. Cipariu să-și desfășoare mai departe opera lui de ziarist. Vremuri neprielnice acestor preocupări au fost și cele din întâii ani ai absolutismului, când lui T. Cipariu, la Blaj, i s'a încredințat greaua și plina de răspundere misiune a conducerii liceului de băieți. Gândul înfăptuit odinioară — de a avea o gazetă la Blaj — nu l-a părăsit însă nici după 1850. De acum înainte își publica unele din articolele lui în *Gazeta Transilvaniei*, al cărei colaborator credincios a fost vreme de mai mulți ani.

Studiile profunde în domeniul filologiei și istoriei Românilor l-au adus pe T. Cipariu la stabilirea unor concluzii interesante, referitoare la evoluția limbii noastre. Simțea nevoia tot mai

adâncă acest cărturar de aleasă factură spirituală, să împărtășească rezultatele cercetărilor sale, unui număr cât mai mare de învățați și cititori români. Greu era acest lucru, fără de un organ de publicitate, care să fie proprietatea lui, unde număr de număr, să poată fi înfățișate și urmărite în diferite faze și sub aspecte cât mai variate, aceste probleme legate de trecutul neamului nostru.

— (Va urma) —

Cinema „Astra“

**Dela 13 iulle va rula filmul
UN VALS VIENEZ...**

Cu: MARTE HARELL
PAUL HÖRBIGER
HANS LOLT

Jurnal nou O. N. C. Ufa No. 22

Statele Unite ale Europei

de A. A. Muresianu

Continuare din pag. 1-a

mari state, ai Austriei, Rusiei și Prusiei se găseau în cele mai strânse relații spirituale cu marii cugetători și enciclopediști francezi. Aceasta n'a fost însă, în realitate, decât o solidaritate a dinastiilor puternice ale Europei, care la 1772 împărțeau între ele Polonia, și al cărei ecou întârziat fu și proiectul de „restaurațiune” dela 1799 al roialștilor francezi, care oferiră tronul lui Henric IV și Ludovic XIV, principelui Louis Ferdinand al Prusiei.

Nici solidaritatea „bunului European moderat”, după expresia lui Talleyrand dela congresul dela Viena din 1815, nici solidaritatea „Sfinte alianțe” de atunci, n'au fost emanațiuni spirituale ale unei mișcări generale, pe temeiul căreia să se fi putut clădi solidaritatea și Uniunea națiunilor europene.

Cei dintâi care au întrevăzut că marea uniune viitoare a Europei nu se putea întemeia pe solidaritatea despoților, ci pe „solidaritatea popoarelor”, nu pe ideea centralistă monarhică și dinastică, ci pe ideea federalistă, liberală, egalitară și democratică, în înțelesul clasic vechiu al acestui cuvânt, au fost conducătorii mișcărilor naționale și revoluționare ai Europei din veacul trecut. Nu spera și I. Eliade Rădulescu realizarea aspirațiilor naționale ale românismului dela „solidaritatea popoarelor”, manifestată într'un viitor mare congres european? N'au pregătit Mazzini și Garibaldi unitatea Italiei, întemeiați pe aceeași credință? N'a fost aceasta ideea și convingerea mișcărilor de renaștere națională ale Franței și nu

este aceasta, în fond și ideea fascismului și socialismului național actual?

Într'o scriere istorică franceză asupra ideilor revoluționare dela 1870, citim și acest interesant pasaj:

„Se uită foarte repede că dacă centralizarea monarhică a precipitat unitatea franceză, pentru a ajunge în cele din urmă la Ludovic XIV și Napoleon, principiul federativ n'a împiedecat unitatea de acțiune a Elveției și pe aceea a Germaniei și a condus mai iute și mai democratic Statele Unite (ale Americii) la un grad de putere care, uimește și înspăimântă deja pe unitarii europeni. Realizarea Statelor Unite ale Europei, despre care s'a vorbit din nou pe timpul ultimei „comune”, să fie împiedecată de preponderanța naturală a statelor mari? Dar această preponderanță a statelor mari fiind echilibrată, în mod firesc, prin preponderanța tuturor asupra fiecăruia, piedeca în realitate nu există.” (Bourlouton, *La comune et ses idées a travers l'histoire*, Paris 1872).

La aceleași concluzii și pe aceeași idee a solidarității și concentrării popoarelor europene, iar nu a dinastiilor, sau „coroanelor” ruginite, crede a putea întemeia clădirea „ideală” și „practică” a viitoarei unități europene și un autor anonim în lucrarea „Statele Unite ale Europei” (Les États-Unis d'Europe), apărută la Paris în 1902.

Solidaritatea și alianța de astăzi a popoarelor germane, latine și slave, împotriva bolșevismului constituie deci cea dintâi temelie reală, deasupra căreia se va putea înălța, cu timpul, clădirea măreață a Statelor Unite europene.

Voronejul, Alexandria bolșevicilor

Berlin, 9. — UTA. — Pierderea orașului industrial, Voronej, e întâmpinată, în tabăra inamică, cu o tăcere adâncă, bolșevicii neașteptându-se să fie lipsiți așa de curând de centrul acesta industrial, care în același timp e un însemnat nod de căi de comunicație. Marți încă radio-Moscova declara că Voronejul va fi apărat cu toate mijloacele. Serviciul de informații din Londra completa această știre, arătând că Voronejul înseamnă pentru sovietici ce reprezintă Alexandria pentru Englezi.

Un mare centru de înarmare

Insemnătatea Voronejului e atât de naturală strategică, cât și de natură economică, prin industriile de războiu pe care le avea în cuprinsul său și în rândul cărora cele mai însemnate erau: fabrica de mașini „Komintern”, fabrica de vagoane „Kaganovici”, o rafinerie de petrol, întreprinderile „Kerow”, o fabrică de cauciuc cu 10.000 de lucrători, întreprinderile aviatice „Voronej” și întreprinderile „Stalin”, tot aviatice. O mare uzină electrică deservește instalațiile industriale de aci, ca și cele din împrejurimi, orientate mai ales spre prelucrarea metalelor. În același timp, comerțul de cereale e însemnat, orașul

fiind cunoscut încă din vremea țaristă prin crescătoriile sale de vite.

Un nod de căi de comunicație

În afară de însemnătatea sa industrială, Voronejul e de toată importanță și prin faptul că e un principal nod de căi de comunicație. Așezat de-a lungul căii ferate ce leagă, pe Don, Moscova de Rostov, și care era folosită până acum de armatele sovietice din Sud și sectorul central, ca un fel de coloană vertebrală a frontului răsăritean, Voronejul asigură aprovizionarea și deplasările de trupe în toate direcțiile. Conducerea militară sovietică putea să-și deplazeze în voie rezervele ei, cu ajutorul acestei căi ferate așezate paralel cu frontul, la 100 km. de el, iar trupele din sectorul central ca și cele din sectorul sudic aveau astfel mult de folosit. Dar nu numai deplasările de rezerve ci și transportul materialului greu de războiu se putea face grabnic prin folosirea acestei căi ferate.

Odată cu cucerirea Voronejului, însemnata cale de comunicație e tăiată. Se poate spune, fără exagerare, că, în acest sector de seamă al frontului răsăritean, forțele sovietice au pierdut coloana vertebrală.

Licitația se va ținea în conformitate cu dispozițiunile legale în vigoare și respectarea condițiilor caietului de sarcini.

Ofertele vor fi depuse cu o oră înainte de începerea licitației, însoțite de garanția de 5% din valoarea oferită.

Concurenții sunt obligați să prezinte în ziua licitației acte, care să nu fie mai vechi de o lună, prin care să dovedească că au firma înscrisă special pentru exploatarea de cariere, și că s'au achitat onorabil de exploatarea făcută până în prezent, cunoscând că nu se vor deschide ofertele decât aceluia care îndeplinește aceste condițiuni.

Caietul de sarcini se poate vedea în fiecare zi de birou la cancelaria școlii primare de stat din comuna Teliu, județul Brașov, și la biroul Comitetului școlar rural Teliu, județul Brașov.

Teliu, la 12 Iulie 1942.
Președinte, Pr. A. Radu   Secretar, Drăgan

Sugestii pentru Reforma Poliției

de Prof. univ. I. Ol. Ștefanovici-Svensk

De un timp toate zierele atacă probleme de soiul celor de mai jos. În deosebi „Curentul” prin colțul său „Văzute și Mărturisite” și-a creiat meritul de-a fi reușit să atragă atenția cărmuitorilor asupra unor triste moșteniri ale trecutului, anacronice azi, sub cărmuirea Mareșalului Conducător.

De ce numai Capitala beneficiază de anume reforme polițienești, ca amenda pe loc, Judecătoria Contravențională? De ce nu și Academicul nostru Brașov, sau Sibiul, Câmpulungul sau Turda bunăoară? De ce nu în toată țara, deci și la țară!

Ca unul ce năzuesc de atâția ani să fiu și „profesor de civilizație”, cum am spus-o la capătul eseului „Brașovul, Cetate Academică”, sunt incredințat că voi găsi înțelegerea trebuincioasă din partea tuturor cărmuitorilor de azi, a căror luptă cu stafiile trecutului ne aduce atâtea înnoiri bune, căci — vorba poetului:

„De înnoiri rele, cât vreți, suntem sătui”.

O citire atentă a broșurii mele „Vătămarea prin sgomot” (a se vedea mai ales „Regulamentul” dela sfârșit), precum și a „Apelului” meu edilitar, cap. „Ad-ția Mussoliniană” și „Stâlpii Statului Totalitar” (din CHIPURI ITALIENE), precum și Partea II a br. „Brașovul Cetate Academică” va arăta cât suferă omul de omenie în România din pricina unei imperfecte organizații a Poliției:

1. Suferință din pricina sgomotului, care ar trebui să fie suprimat drastic, „în doi timpi și trei mișcări”, adică polițienește.

2. Suferință din pricina murdăriei străzii precum și aceea a vecinilor (vezi „Apelul”).

3. ...din pricina circulației slab controlate: mașinile urlă din claxoane, în viteze criminale, bicicliștii fac nestăneniți, „sub ochii poliției” neputincioase, curse nebunești pe trotore sau prin parcuri.

4. Coccoanele își lasă câinii deslegați și fără botniță pe drum, prin prăvălii, expunând molestărilor și flagelului turbării, oameni fără nicio vină de acest desmăț, expunând mai ales copiii. De ce oare Guvernul nu însărcinează, cu puteri discreționare, pe Dr. Rădulescu-Calafat, medicul veterinar al Capitalei, pentru a stărpi în toată țara, teroarea și rușinea „turbării”. Vezi luminoasa sa broșură: *Turbarea*.

Studierea atentă — cu toată atenția pe care o merită — a acestei broșuri — e sigur că va convinge On. Min. de Interne că e absolut nevoie ca Poliției să i se dea depline puteri pentru a sancționa drastic pe cei ce nesocotesc vicia și liniștea (căci javra e în România, alături de claxon și radio, cel mai mare fabricant de sgomot!) concepțienilor fără nici un pic de conștiință. Sugerez că Min. de Interne are datoria să atragă luarea aminte a Min. Sănătății, că a nesocotit prea mult plaga și rușinea turbării în România, precum și aceea a Ministerului Apărării Naționale. În Bulgaria, din câinii obligatoriu predați primăriilor se face săpun, piele și blâni pentru armată; iar din carnea lor, „praful de carne”, un foarte bun îngrășământ animal.

Cu colaborarea — neapărată! — a acestor trei Ministere ne vom mântui într'o lună, cel mult, de trista faimă a „țării cu cele mai multe cazuri de turbare”. A daug că plaga căinească în România costă comunitatea câteva zeci de miliarde pe an și că ceea ce mănâncă și devorează — mai ales dulăii și javrele de lux — reduce în chip foarte simțitor puținele noastre alimente de războiu. E locul să spun că Anglia, ca și Germania, au suprimat milioane de câni după începerea războiului de dragul economiei în toate privințele. Când până și Ungaria și Bulgaria ne-au întrecut, ne putem îngădui noi să cheltuim miliarde cu cele vreo 5(!) milioane de câni (din care cel puțin 4.000.000 parazitari?)

În loc de „coadă la săpun”, mai bine să facem săpun din multul „săpun cu coadă” ce-l avem: o adevărată avere

națională, azi primejdioasă, rău făcătoare și rușinoasă.

Cât privește pielea, e instructiv să amintesc că o delegație a cismarilor s'a prezentat Primarului Brașovului — zădarnic, cum era de așteptat — pentru a-i cere întrebunțarea pielii de câne, în criza actuală.

Acum doi ani, la răspunsul unui cismar din Str. Cortului (din București), care ar putea fi atât de liniștită dacă n'ar fi băntuită de indoita plagă a radiofoniei și căinării de nimeni necontrolate, zic, la răspunsul cismarului:

— Nu-i piele..., l-am întreat:

— Dar d-ta n'auzi cum lătră pielea pe toate cărările?!

În adevăr în acea boierească stradă — ca și în Polonă și chiar în Parcul Filipescu bunăoară — vreo duzină de javre făceau o hărmălae ca de stână. Mi-a răspuns:

— Bine zici, Domnule! Pielea de câne e foarte bună. Noi avem aici o bucată de piele foarte tare adusă din America.

Mă uit pe dosul ei și văd că pielea de câne era importată nu din America, cum credea analfabetul de el, ci din Germania.

Cu 5 mil. de câni mândacioși de sting, să importăm pe vremea aceasta de războiu piele și probabil și săpun și blănuri de câne pentru armată din străinătate!?

E uimitor și întristător să constatăm că Ministerul Sănătății cu toate cifrele înfiorătoare ale Statisticii turbării (26.000 de mușcați pe an, 1000 de morți tot la 5 ani!) în lupta sa pentru viețea națiunii, n'a făcut aproape nimic pentru a curma teribilul flagel din rădăcină, distrugând toți câinii vagabonzi (= piele, săpun, praful de carne!) și punând un impozit de cel puțin 10.000 lei pe an pe ceilalți, ... de ai zice că ne găsim în Suedia, care — ca și Anglia — nu știe ce-i aia... turbare!

E locul să amintesc că în Germania, încă dinaintea războiului 1914, erau măcelării de *Hundefleisch* și că și în Ploiești noștri, un om practic deschisese acum vreo 2 ani o măcelărie de carne de câne.

Adică mulții noștri faraoni și baragladine și „danci” — căinării, Țiganii și Jidanii — întreita plagă a României — nu s'ar putea mulțumi și cu carnea de câne.

— Va urma. —

BANCA AGRARA, S. A., Cluj

ANUNȚ

Se aduce la cunoștința tuturor acționarilor, că în conformitate cu hotărârea adunării generale ordinare din 7 Iunie 1942, s'a redus capitalul social dela Lei 55.000.000 la Pengö 1.375.000; respectiv s'a redus valoarea nominală a unei acțiuni dela Lei 1.000 la Pengö 25.

Ca urmare la cele de mai sus, toți acționarii Băncii Agrare, S. A., Cluj, sunt rugați să-și prezinte acțiunile spre stampilare la Banca „Albina”, Sibiu, în timpul cel mai scurt posibil.

Banca Agrară, S. A., Sucursala Turda.

Primăria Municipiului Brașov

No. 20.592 1942
Serviciul silvic

Publicație de licitație

În ziua de 28 Iulie 1942, ora 11, se vinde prin licitație publică cu oferte închise la Primăria Municipiului Brașov, brad fasonat.

1. Cca 1500 metri cubi din pădurea „Stâna Navrei”.

2. Cca 800 metri cubi din pădurea „Groapa Strâmbă”.

Caietul de sarcini se poate vedea în orele de serviciu la Serviciul silvic.

Primăria Brașov.

Citiți
„Gazeta Transilvaniei”

Comitetul școlar rural Teliu
Județul Brașov

No. 49/1942

Publicațiune

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 25 Iulie 1942, ora 10 a. m., se va ținea licitație publică cu oferte închise și sigilate, în localul Școlii Primare de Stat din comuna Teliu, județul Brașov, pentru darea în arendă a carierei de piatră pe timp de 3 ani.

Prețul dela care începe licitația este de Lei 30 (treizeci), pentru fiecare m. c. piatră brută, spartă sau criblură și Lei 50 (cincizeci) pentru fiecare m. c. de piatră talic, borduri, pavele și calupuri ce se vor exploata din carieră, exploatarea fiind obligată a asigura un venit minim de Lei 240.000 (două sute și treizeci mii) anual.

Informațiuni

Sezătoarea 'cercului cultural „Dârste“

Duminecă, 12 Iulie, la orele 4 d. m. s'a ținut o frumoasă sezătoare în cadrele cercului cultural *Astra-Dârste*, aranjată de către elevii școlilor secundare din localitate. Corurile, recitățile și piesa teatrală prezentată arată și destoinicia tineretului și grija permanentă a părintelui *Bârsan* pentru enoriașii săi. Ca reprezentant al comitetului județean a vorbit d-l *I. Bozdog*.

Pentru văduvele, orfanii și invalizii de război

Văduvele, orfanii și invalizii de război (ofițeri, subofițeri și trupă) care nu și-au făcut încă înregistrarea la oficiul de ocrotire al Municipiului, să se prezinte de urgență Oficiului în Piața Libertății No. 28, în orice zi de lucru între orele 11-12.

Asistență juridică gratuită pentru muncitorime

Ministerul muncii s'a îngrijit ca față de stările nedrepte din trecut, când muncitorimea nu-și putea apăra dreptele ei pretențiuni din lipsa de mijloace, în viitor să aibă la dispoziție în mod gratuit asistența juridică a celor mai distinși avocați recomandați de barourile respective.

În orice chestiuni litigioase, provenite din raporturile lor cu patronii și asistența publică la care sunt îndreptățiți, în viitor pot cere prin oficiile de asigurare această asistență juridică.

Oficiile de asistență juridică funcționează deja în București, Alba-Iulia, Arad, Brașov, Brăila, Câmpina, Constanța, Craiova, Deva, Galați, Iași, P. Neamț, Pitești, Ploiești, Sibiu, Târgoviște, Timișoara și Sighișoara.

Depunerea fișei tehnice

Întreprinderile supuse la impozitul pe lux și cifra de afaceri și care posedă fișe motrice, vor depune fișa tehnică până la sfârșitul lui Iulie 1942 pentru intervalul dela 1 Ian.—30 Iunie 1942.

Judecătoria mixtă Brașov, secția c. f. No. 1844/1942 și 2861/941 c. f.

Extras de publicație și condițiile de licitație

Judecătoria mixtă Brașov, secția c. f. în cauză de urmărire pornită de către Maria Poenar și Dumitru Puiu din Brașov contra urmăritei Maria Vlaicu născută Ciolan, la cererea urmărtoarei Judecătoria ordonă licitație execuțională asupra 1/2-a parte din imobilul înscris în c. f. a comunei Ghimbav No. 2473 sub No. top. 1902/2/13 arabil în mărime de 2 jug. se vinde jumătate parte din acest imobil în valoare de 16.000 lei cu prețul de strigare de 12.000 lei.

Pentru încasarea creanței de 6500 plus 12.000 capital și accesorii.

Fixează termen pentru ținerea licitației pe ziua de 23 luna Iulie anul 1942 ora 9 dim. în Brașov, Palatul Justiției parter camera No. 27.

Cei care voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție de 10% în numerar din prețul de strigare, și să semneze condițiile de licitație.

Brașov, la 30 Aprilie și 2 Iulie 1942.

Judecător Dir. c. f.
Emil Mișu (ss) E. Momac (ss)

Tânăr, fost comerciant nemobilizabil, cu școală cooperativă, caut post conducător la cooperativă, cantină muncitorească, sau un serviciu corespunzător. Prefer provincie. Adresa la ziar.

Cronica Războiului

Egiptul nu va deveni pământ pârjolit

Războiul a readus pe primul plan țara îndepărtată a Nilului: *Egiptul*.

Încă de pe când trupele mareșalului Rommel erau de parte de Marsa Matruk, iar guvernul englez dădea asigurări popoului că o străpungere a liniilor fortificate construite în 1936 și care formau triumghiul Alexandria-Cairo-Marsa Matruk, este imposibilă, țara și poporul egiptean erau în fierbere. Aceste asigurări aveau menirea să liniștească poporul egiptean care simțea pericolul și cunoștea din experiența altor popoare câtă valoare au asigurările în timp de război.

De îndată ce victoriile mareșalului Rommel făceau ca trupele Axei să se apropie tot mai mult de interiorul țării, reuniunile cabinetului egiptean au fost tot mai dese și tot mai agitate. Tânărul rege Faruk a fost ținut în curent cu toate evenimentele războiului, căci el cel dintâi nu putea ignora atmosfera ce domnea în sânul populației. Egiptenii s'au temut dela început că Englezii ar putea să folosească și în țara lor practica „pământului pârjolit”, așa precum au folosit-o în Birmania. Natural Englezii au căutat prin toate mijloacele să înfricoșeze atât poporul cât și guvernul egiptean că o victorie asupra Egiptului ar însemna pentru țară și popor o adevărată nenorocire. Față de această propagandă britanică, posturile de radio germane și italiene au citit o declarație comună prin care se asigură că forțele Axei nu vor intra în Egipt cu gândul de a-i răpi independența ci pentru a-l elibera de Englezi. Ecoul pe care l-a avut în opinia publică egipteană acea declarație a pus la grea încercare guvernul dela Londra.

Ziarele engleze au produs pe larg declarațiile lordului Croft, subsecretar de stat la ministerul de război, declarații care arătau că Marea Britanie se află în aceeași situație în care se afla Uniunea Sovietică în toamna trecută, adică se găsește în fața unei crize serioase. „Zilele prin care trece în momentul de față Anglia — spunea omul de stat englez — sunt analoage cu cele dela Galiopoli și dela Somme, din ultimul război mondial. Nu se poate face față situației actuale, decât prin cea mai mare energie și hotărâre“.

Energie și hotărâre nu poate avea decât cel tare și puternic, ori Anglia deocamdată nu se poate lăuda cu putere deoarece ea aparține celor care nu s'au pregătit din timp să înfrunte orice pericol.

Ultimile zile au fost folosite de Englezi pentru a exercita asupra Egiptenilor o presiune tot mai mare în speranța că aceștia se vor hotărî să intre în război. Presiunea a culminat în ziua de 11 ale acestei luni când sir Miles Lampson, ambasadorul Angliei la Cairo, a avut o audiență dramatică la Regele Faruk.

Ambasadorul britanic s'a pre-

zentat în audiență împreună cu generalul Stone, comandantul șef al forțelor britanice din Egipt. Scopul acestei audiențe era de a prezenta Regelui un ultimatum prin care se cerea intrarea în război a armatei egiptene. În cazul unui răspuns negativ, Regele Faruk ar fi fost amenințat să fie exilat în Cipru, unde i se și pregătise un castel.

Ca și în cazul venirii la putere a lui Nahas Pașa, această pretențiune britanică a fost însoțită de o demonstrație cu tancuri și trupe britanice, care înconjuraseră palatul regal.

Situația amenința să devină gravă, când și-a făcut apariția un ofițer egiptean, care în numele statului major a declarat că până într-o oră Egiptul se va considera în stare de război cu Anglia, dacă palatul regal nu este despresurat de trupe.

În fața acestei situații, Englezii s'au retras.

În aceeași zi Camera egipteană s'a întrunit într-o ședință secretă pentru a examina situația. La sfârșitul ședinței, Camera a confirmat hotărârea Egiptului de a se ține departe de conflict.

La Berlin se spune că dacă ședința secretă a hotărât să se continue situația actuală, adică să se mențină națiunea egipteană în afara operațiilor militare, ar trebui să se tragă concluzia că eforturile Angliei de a utiliza armata egipteană pentru țelurile ei, au dat greș.

Tot la Berlin s'a subliniat știrea că trupele de ocupație britanice au dat ordin ca toate femeile și toți copiii englezi să părăsească Egiptul.

Acesta este un semn de nesiguranță în ceea ce privește atitudinea următoare a Egiptenilor care nu vor îngădui niciun fel de presiune engleză, mai ales acum când trupele Axei sunt le porțile țării lor și când armatele mareșalului Rommel așteaptă doar cel mai palid prilej pentru a trece la o nouă ofensivă care nu va mai putea fi oprită decât atunci când forțele armate engleze din Egipt vor primi lovitura cea din urmă.

În India, în ședința de lucru a Comitetului Național Hindus, care reprezintă peste 70% din populația totală a Indiei, s'a hotărât să se înceapă, sub conducerea lui *Mahatma Gandhi*, o mișcare anti-engleză care se va desfășura pe tot întinsul Indiei.

Primele măsuri necesare realizării acestui plan vor fi decise în Octombrie, când se întrunește Congresul, afară numai dacă Englezii nu ajung până atunci la o înțelegere.

Relativ la situația din India ziarul „*Giornale d'Italia*”, reproduce o declarație a lui *Subhas Chandra Bose*. Acesta după ce a salutat cu bucurie și cu mari speranțe înfrângerile britanice, a subliniat că partidul Congresului este perfect de acord asupra problemei independenței și este ferm decis să

de **Mardare Mateescu**

o rezolve în cursul acestui război. „*Marea majoritate a poporului știe că a sosit momentul decisiv și este gata să lupte cu arma în mână*”. Șeful naționalist indian după ce reamintit nereușita misiune a lui sir Stafford Cripps, a declarat că poporul indian este sătul de promisiunile făcute de Anglia de atâtea ori și pe care ea niciodată nu le-a ținut. Anglia, cu sprijinul Statelor Unite și a lui Ciang Kai Shek, face acum o nouă încercare oferind o declarație formală în favoarea independenței Indiei, cu condiția ca India să consimtă ca armatele anglo-saxone să intre pe teritoriul ei, pentru a opera împotriva pactului tripartit. Lumea indiană își dă însă seama de pericolul ce-l reprezintă această formă.

Acțiunea de guerrillă a comuniștilor sârbi

Agenția „*Rador*” ale cărei izvoare de informație ne servesc la întocmirea cronicilor noastre, transmite din Berlin: Comuniștii sârbi conduși de agenți bolșevici și întăriți cu resturi împrăștiate ale fostei armate jugoslave învinse, continuă, pe propriul lor risc, acțiuni de guerrillă, deși luptele s'au terminat. Principalele unități ale acestor bande organizate se compun din hoți la drumul mare care se ascund în regiunile muntoase ale țării în care se poate pătrunde numai cu greu, în văi stâncoase și în peșteri, de unde dau loviturile lor. De un an, trupe italiene, germane și croate se luptă, cu cel mai mare succes, împotriva acestor aventurieri care se ascund sub numele de „naționaliști“.

Situația pe fronturile de luptă

Ultimele comunicate ale Inaltelor comandamente militare arată că trupele germane exploatează străpungerea efectuată pe axa Kursk—Voronej. Forțele sovietice care bat în retragere la Est de Straia-Oskol nu vor putea să scape de încercuirea și distrugerea ce le amenință. Trupele germane înaintează de-a-lungul fluviului Don, spre Sud. Importantul nod de cale ferată Liski—Svooda, ca și orașul Ostroghojk au fost cucerite de trupele germane. Victoria germană dela Est de Don, este urmată în Nord de eșecul aripii stângi a armatei lui Jukov. La Moscova se recunoaște oficial că lupta dela Est de Harkov s'a strâmutat la Rosoș, oraș situat pe Don la 170 km. Sud de Voronej și la 190 km. Est de Volceansk, ceea ce înseamnă o abandonare de către Ruși a pozițiilor lor dela Staraiaskol. Lupta se desfășoară acum în imensul patruleter: Kursk—Voronej—Kupjansk—Rosoș și ele par să se întindă în zilele următoare spre cotul Donului și Volgei. La Londra a produs consternare recunoașterea sovietică asupra luptelor ce se dau în Sectorul Rosoș, situat la 250 km. Est de Harkov, pe Don.

Numărul prizonierilor capturați de Germani în ultimile zile se ridică la peste 30.000, iar armamentul capturat sau distrus este destul de impunător. În ultima zi acțiunile militare se pot rezuma astfel: aviația a bombardat Malta, regiunea de Sud a Angliei, porturile de pe coasta caucaziană, Alexandria și Suezul. Armatele mareșalului Rommel au respins atacurile engleze, iar în Extremul Orient trupele japoneze sunt la porțile orașului *Vontcou*, localitate deosebit de importantă pentru aprovizionarea trupelor chineze cu sare și produse agricole.

Redactor responsabil
ION BOZDOG